

1. מר חוסיין אלרפאיעה, ת"ז 056933021, יו"ר המועצה האזורית לכפרים הלא מוכרים-אלעונה.
  2. המועצה האזורית לכפרים הלא מוכרים בנגב- אלעונה (ע"ר).
  3. עטוה אבו פריח, רכז פורום ביחד ת"ז 25918848, מרהט.
  4. עדאלה- המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל (ע"ר).
- ע"י ב"כ עוה"ד מוראד אלסאנע ו/או חסן ג'בארין ו/או מרואן דלאל ו/או אורנה כהן ו/או גדיר ניקולא ו/או סוהאד בשארה ו/או עביר בכר ו/או עאדל בדיר, מעדאלה- המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל, ת"ד 10273 באר שבע, טל: 08-6650740, פקס: 08-6650853, פלאפון: 050-3379118.

העותרים

- נגד -

1. ניסים כהן, מפקד המחוז הדרומי - משטרת ישראל.
2. מפקד תחנת רהט - משטרת ישראל.
3. מנהל מקרקעי ישראל .
באמצעות פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים.

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי המורה למשיבים לבוא וליתן טעם מדוע לא יתירו לעותרים להמשיך ולקיים את אוהל המחאה בכפר אלעראגיב ליד עיר רהט, ומדוע לא יימנעו מלהרוס ו/או לסלק את האוהל.

בקשה למתן צו ביניים

בית המשפט מתבקש להוציא מלפניו צו ביניים האוסר על המשיבים או מי מטעמם להרוס ו/או לסלק את אוהל המחאה עד למתן החלטה סופית בעניין.

הימנעות ממתן צו ביניים ייתר את שמיעת העתירה, ואילו אי הוצאת הצו לא תגרום נזק כלשהו למשיבים.

בקשה לדיון דחוף ומיידי בעתירה

עניינה של עתירה זו הינו בהחלטת המשיבים מס' 1 ו-2 לדחות את בקשת העותרים לקבל רישיון להקמת אוהל המחאה בכפר אלעראגיב ליד עיר רהט, ודרישתם לסלק או להרוס את האוהל עד בוקר יום ראשון 30.01.05 בנימוק כי מנהל מקרקעי ישראל הגיש תלונה על פלישה. העותרים הקימו את האוהל לאחר בירור עם תחנת משטרה עיירות ואלה הודיעו להם כי לאוהל מחאה אין צורך ברישיון. רק לאחר שהוקם האוהל התקשרו מהמשטרה וביקשו מעותר 1 לבוא ולהגיש בקשה לרישיון לעניין אוהל המחאה. הבקשה נדחתה בנימוק כי המנהל מתנגד ותו לא.

המשיבים מתריעים בעותרים לפרק את האוהל ולסלקו מן המקום עד בוקר יום ראשון הנ"ל.

לאור זאת מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה.

ואלה הם נימוקי העתירה:

העותרים

1. העותר מס' 1 הינו יו"ר המועצה האזורית לכפרים הלא מוכרים בנגב- אלעונה, עמותה רשומה כדין בישראל ואשר פועלת למען קידום זכויות התושבים הבדואים בנגב והכרה בכפריהם.
2. העותרת מס' 2 הינה המועצה האזורית לכפרים הלא מוכרים בנגב, כמצוין לעיל.
3. העותר מס' 3 מר עטוה אבו פריח, הינו רכז פורום "ביחד-למען נגב צמיחה" המאגד בתוכו יותר מ- 30 ארגונים ערביים ויהודים הפועלים למען זכויות הערבים-הבדואים בנגב.
4. העותרת מס' 4 הינה עדאלה - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל, עמותה הפועלת לקידום זכויות המיעוט הערבי בישראל.
5. בעקבות מדיניות הממשלה כנגד קרקעות הבדואים בנגב ורוצנה לסיים את תביעות ההסדר של הבדואים תושבי הנגב לאחר כ 56 שנה מקום המדינה, ולאחר כ 25 שנה ממועד הגשת תביעותיהם; ובעקבות מדיניות מנהל מקרקעי ישראל לחרוש את הקרקעות שהבדואים

מחזיקים בהן, ולאחר שבית משפט זה אסר עליו לרסס אותם בחומרים רעילים (בג"צ 2887/04 סלים אבו מדיעם נגד מנהל מוקרעני ישראל, החלטה מיום 23.3.04). החליטו התושבים, ובראשם העותר מס' 1 להקים אוהל מחאה כנגד מדיניות הממשלה בעניין.

6. ביום רביעי, 26/01/05 פנה עותר מס' 1 לתחנת משטרה עיירות על מנת לקבל רישיון להצבת אוהל מחאה בכפר אלעראגיב. הוא שוחח (טלפונית) עם רכז המודיעין בתחנת עיירות, אדם בשם ליאור (שהעותר מכיר אותו ממקרים קודמים בהם ביקש היתרים למחאות או הפגנות) והודיע לו שהם מתכוונים להקים אוהל מחאה בכפר אלעראגיב ליד רהט. בפנייה זו העותר מס' 1 ביקש לברר אם ישנה חובה לקבל רישיון לעניין זה. ליאור הנ"ל ציין, אם מדובר באוהל ואנשים מתכנסים בו, אזי אין צורך ברישיון.

7. ביום חמישי, 27/1/05 ובהסתמך על דברי המשטרה מפיו של מר ליאור הנ"ל, בנו התושבים את אוהל המחאה, מבנה קטן זמני, גודלו כ 40 מטר, עשוי בד ומוטות ברזל המונח על פני האדמה.

8. באותו יום התקשר ליאור הנ"ל, והודיע לעותר מס' 1 כי התברר לו שיש צורך באישור לצורך הקמת אוהל המחאה, ומאחר והעניין אינו בתחום הסמכות שלהם הוא צריך לפנות למשטרת רהט.

9. בעקבות כך ובאותו יום, פנה העותר מס' 1 (טלפונית) למשטרת רהט, ושוחח עם מ"מ מפקד התחנה מר שלומי שושן וביקש ממנו רישיון להקמת אוהל מחאה, זאת לאחר שסיפר לו את מה שקדם לפנייה זה.

10. מר שלומי שושן, ציין באוזני העותר 1 כי: "אין בעיה. תגיש בקשה ותקבל אישור". הוא עוד ציין שהוא ישאיר לעותר מס' 1 את הטפסים המתאימים ביומן התחנה, וביקש ממנו להגיע לתחנה על מנת למלא את הטפסים, על מנת לאשר את הקמת הסוכה.

מצ"ב תצהירו של עותר מס' 1 מר חוסיין אלרפאיעה.

11. העותר 1 פנה יחד עם עותר מס' 3, אל תחנת המשטרה ברהט. הם מילאו את הבקשה, חתמו עליה והגישו אותה למשטרת רהט. בבקשה הם ציינו כי מדובר בבקשה לרישיון להקמת אוהל מחאה, ללא תהלוכה וללא נאום מדיני. הם ציינו כי לאירוע יגיעו ויזדהו ארגונים יהודים וערביים.

מצ"ב העתק הבקשה לעריכת שהוגשה למשטרת רהט ביום 27.1.2005 מסומנת ע/1

12. אחרי כשעה התקשר מ"מ מפקד התחנה מר שלומי שושן לעותר מס' 1 והודיע לו שהוא דוחה את הבקשה שלהם, **בצינו כי המנהל מתנגד להקמת האוהל**. עותר מס' 1 ביקש תשובה בכתב, אך גם בקשתו זו סורבה.

13. אח"כ התקשר לעותר 1 מר אלי בן זקן (רכז מודיעין במרחב הדרום) והציע לעותר מס' 1 שהוא יאשר הקמת האוהל עד מוצאי שבת הקרובה (29 לחודש), ואז לאחר מכן הם יתחייבו לפרק את האוהל ולסלקו מן המקום. עותר 1 סירב לקבל את הצעתו של מר אלי בן זקן וציין כי הוא מבקש לאשר את הקמת האוהל למשך 15 יום כמצוין בבקשה שהוא הגיש למשטרת רהט. וכפי שאישר זאת מר ליאור מתחנת משטרה עיירות.

14. באותו יום פנה הח"מ אל תחנת רהט על מנת לשוחח עם מר שלומי שושן ולברר את סיבת הדחייה אך המפקד לא היה. בשיחתו של הח"מ עם אדם בשם גאי הוא ציין בפניו כי הם מבקשים שוב אישור להקמת האוהל ולהימנע מלהרוס אותו.

15. למחרת ביום שישי פנה הח"מ אל מר אלי בן זקן בניסיון ליישב את המחלוקת, לאשר את הקמת אוהל המחאה ולאפשר לתושבים לממש את זכותם הלגיטימית למחות. הח"מ ציין בפני בן זקן כי מדובר במבנה זמני עשוי בד ומוטי ברזל, וכי הוא יסולק מן המקום לאחר מספר ימים. בנוסף ציין הח"מ כי המבקשים אינם פולשים ואין בכוונתם להציב מבנה קבע, או להשתקע בקרקע, אלא מדובר במבנה לצורך מחאה, שהוקם לאחר אישור משטרת עיירות. ועל המשטרה לכבד את זכות התושבים למחות ולהימנע מלהרוס את אוהל המחאה. עוד ציין הח"מ כי בנסיבות העניין אין צורך באישור אוהל לצורך מחאה מאחר ולא מדובר בהפגנה עם נאומים מדיניים כמצוין בסעיף 83, 84 לפקודת המשטרה.

16. בן זקן ציין, כי אם יפורק האוהל ותוגש בקשה למשטרה היא תיענה בחיוב, אך לא ניתן לאשר את הבקשה כשהאוהל קיים. הוא עוד ציין כי אינו יכול לתת תשובה כתובה, ואם המשטרה תתבקש הם יגיבו לבית המשפט.

17. באותו יום פנו העותרים באמצעות העותרת מס' 4 אל פרקליטות המדינה, מחלקת בג"צים, תחילה טלפונית ולאחר מכן בכתב. הם ציינו בפני עו"ד מיכל צוק ממחלקת בג"צים את השתלשלות העניינים הנ"ל וביקשו את התערבותם לאפשר לעותרים לממש את זכותם הבסיסית למחות. ולאסור על המשטרה להימנע מנקיטת כל פעולה כנגד אוהל המחאה או המוחים בתוך האוהל.

18. בפנייתם ציינו העותרים כי לאור העובדה כי הקמת האוהל תחילה הוקמה באישור משטרת עיירות, ובהסתמכות על דברי איש משטרה מוסמך למתן היתרים להפגנות (מניסיון העבר), ולאור העובדה כי מדובר בסוכה זמנית לצורך מחאה שאינה מחייבת קבלת אישור מן המשטרה, ולאור העובדה כי לא מדובר, בהפגנה שיש בה תהלוכה או נאום מדיני אין צורך

באישור המשטרה לצורך הקמת אוהל המחאה. עוד ציינו כי המבקשים אינם פולשים אל קרקע כלשהי, והם נמצאים שם לזמן מוגבל וקצר של ימים ספורים בלבד, על מנת לממש את זכותם הבסיסית למחות. בסוף ציינו המבקשים כי הם מתחייבים לסלק את הסוכה מן השטח בתום מחאתם, כעבור ימים ספורים.

מצ"ב העתק פניית העותרים מיום 28 ינואר 2005, מסומנת ע/2

19. פרקליטות המדינה דחתה את בקשת העותרים מן הנימוקים שהאוהל נבנה ע"י העותרים מבלי שנתקבל על כך אישור, וכי נתקבלה תלונה מטעם מנהל מקרקעי ישראל, שעניינה ביצוע פלישה לשטח בו הוקם האוהל כאמור. על כן, היא ציינה, כי העותרים מתבקשים לפנות את האוהל שהוקם על ידם עד בוקר יום ראשון 30 ינואר 2005.

מצ"ב תשובת המדינה מיום 28 ינואר 2005 שעה 40:19 מסומנת ע/3.

20. לא למותר לציין כי עצם העובדה שמדובר בקרקע מדינה אין בה כלל ועיקר בכדי להוות נימוק כלשהו לדחייה. הרי הפגנות ומחאות לא מתקיימות בשטחים פרטיים אלא בפורמים ובמקומות ציבוריים, שבד"כ הם בבעלות הרשות המקומית או המדינה. ומעולם לא ציינה הפסיקה העליונה כי היות המקום מוגדר כציבורי ו/או בבעלות המדינה הינו נימוק לאיסור קיומה של פעילות ציבורית כגון עצרות או הפגנות. לצורך כך השוו עם פסק-הדין שעסק בזכותם של הפעילים מכיכר הלחם.

ראו: עע"ם 3829/04 ישראל טויטו, יו"ר עמותת מכל הלב-"ככר הלחם" נ' עיריית ירושלים, ניתן ביום 6.12.04.

21. לא זו אף זו. לא מדובר בפלישה אלא במימוש הזכות למחות כזכות בסיסית, ובוודאי מעשה העותרים אינו מהווה פלישה מאחר ואין בכוונתם להישאר במקום והם התחייבו לפנות את המקום כעבור ימים ספורים ולסלק את האוהל מן האזור. יצוין כי, דווקא הויכוח בספרות המשפטית היום הוא לא האם ניתן לקיים פעילות ציבורית במקומות בבעלות המדינה, אלא: האם ניתן לקיים פעילות ציבורית בשטחים פרטיים – כמו קניונים וכו' - הפסיקה האמריקאית הכירה בכך. מקל וחומר כשמדובר בעסקינן.

22. העותרים ציינו כי לצורך הקמת אוהל מחאה, ללא תהלוכה, או נאום מדיני אין צורך ברישיון מאת משטרה. סעיף 83 לפקודת המשטרה מגדיר את המונחים אסיפה ותהלוכה. סעיף 84 מגדיר מתי יש צורך בהיתר לצורך אסיפה או תהלוכה. וזו לשון הסעיפים:

סעי' 83. הגדרות
בסימן זה -
"אסיפה" - חמישים איש או יותר שהתקהלו כדי לשמוע נאום או הרצאה על נושא בעל ענין מדיני או כדי לדון בנושא כזה;

"תהלוכה" - חמישים איש או יותר המהלכים יחד, או המתקהלים כדי להלך יחד, ממקום למקום, בין שהם בתנועה ממש ובין אם לאו, בין שהם ערוכים בצורה כלשהי ובין אם לאו;

סעי' 84. הסדרת אסיפות ותהלוכות
(א) סבור מפקד משטרת המחוז כי קיום הבטחון הציבורי או הסדר הציבורי מחייבים זאת, רשאי הוא לדרוש, בהודעה לציבור, כללית או מיוחדת, שכל הרוצה להועיד, לארגן או לקיים במחוזו אסיפה או תהלוכה יבקש בכתב מאת הממונה רשיון לכך, לא פחות מחמישה ימים או זמן אחר שיפורש בהודעה לפני היום שנועד לקיום האסיפה או התהלוכה.

ר' פקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971.

לצורך העניין לא מתקיימת אחת מן ההגדרות ולכן הוראות הסעיף אינן חלות. משמע אין חובת רישיון מאת המשטרה.

23. לחילופין, ואף אם יש צורך ברישיון, העותרים יטענו כי העותר מס' 1 פנה וקיבל רישיון בע"פ מאיש מוסמך בעיניו ממשטרת העיירות. (כשציינו בפניו מתחנת משטרה-עיירות כי אין צורך ברישיון לצורך אוהל מחאה).

24. העותרים השקיעו מאמצים ומשאבים מרובים בארגון התושבים, הסדרנים, בבניית האוהל, ובהזמנת ציבור רב לבוא ולהביע את הזדהותו עם התושבים הבדואים במאבקם נגד מדיניות הממשלה והמנהל.

מצ"ב צילומים של אוהל המחאה מסומנים ע/4, ע/5, ע/6
מצ"ב תצהירו של מר סאלס אבו מדיעם אחד המארגנים של מחאת התושבים.

הטיעון המשפטי

25. זכות המחאה הינה חלק מן הזכות להפגין. זכות ההפגנה והתהלוכה הינה זכות אשר זכתה בפסיקה העליונה למעמד חוקתי בין אם כזכות העומדת בפני עצמה ובין אם כנגזרת מעיקרון חופש הביטוי. לא אחת קבעה הפסיקה העליונה, כי חשיבותו של חופש הביטוי הנה במתן הזדמנות להעביר את המסר לציבור הרחב. מכאן, מהווה ההפגנה אמצעי יעיל וחשוב בהבטחת חופש הביטוי והעברת מסריו. עמד על כך בית המשפט בעניין **סער** באומרו:

"זכות ההפגנה והתהלוכה היא מזכויות היסוד של האדם בישראל. היא מוכרת, בצד חופש הביטוי או מכוחו, כשייכת לאותן חירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי... כשם שזכותי להפגין ברחובה של עיר מוגבלת לזכותו של חברי למעבר חופשי באותו רחוב, כן מוגבלת זכותו של חברי להלך ברחובה של עיר, בזכותי לקיים אסיפה או תהלוכה. הכבישים והרחובות נועדו

להליכה ולנסיעה, אך אין זו מטרתם היחידה. הם אף נועדו לתהלוכות, למצעדים, להלוויות וכיוצא בזה אירועים... עצם העובדה שאסיפה או תהלוכה משבשת במידה מסוימת את התעבורה בדרכים, אינה נימוק שלא לאפשר כלל אסיפה או תהלוכה...".

ראו:

בג"צ 148/79 סער נ' שר הפנים והמשטרה, פ"ד לד (2) 169.
בג"צ 153/83 לוי נ' מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, פ"ד לח (2) 393. (להלן: פס"ד לוי).
בג"צ 292/83 נאמני הר הבית נ' מפקד משטרת מרחב ירושלים, פ"ד לח(2) 449.
בג"צ 6658/93 עם כלביא נ' מפקד תחנת ירושלים, פ"ד מח (2) 393.

חוסר סמכות:

26. המשיבים אינם רשאים להגביל את זכותם של העותרים למחות. העותרים יטענו כי להקמת אוהל מחאה אין חובה לקבל את אישור המשטרה, כפי שציינו תחילה במשטרת עיירות. על כן דרישת המשיבים לפרק ולסלק את אוהל המחאה הינה ללא סמכות.

ראו: פקודת המשטרה (נוסח חדש) תשל"א 1971 סעיפים 83 ו 84.

27. עוד הם יטענו כי תלונת מנהל מקרקעי ישראל אינה יכולה למנוע את זכותם של למחות, ולהקים אוהל המחאה, בין היתר מן הנימוקים כי לא משתקפת כל סכנה לציבור ולא יגרם למנהל מקרקעי ישראל כל נזק ממחאת העותרים והקמת אוהל המחאה. העובדה שהקרקע הינה באחזקת המינהל אין בה בכדי להוות נימוק כלשהו המצדיק את האיסור. נהפוך הוא, מחאות מתקיימות בשטחים ציבוריים שבד"כ הם בבעלות המדינה ו/או הרשות המקומית. הטענה כי מדובר בפלישה הינה טענת בעלמא, חסרת כל בסיס, וגם אם מדובר בחשש כלשהו, הרי עדיין אין בחשש – לא מבוסס – בכדי להצדיק את האיסור.

28. המבחן אשר אומץ בפסיקה העליונה בעניין הטלת מגבלות על הזכות להפגין הנו "מבחן הוודאות הקרובה" לפיו על מנת להגביל את זכויותיהם של האזרחים לחופש הפגנה חלה חובה על המשיבים להצביע, כי קיום ההפגנה ללא מגבלות יגרום סכנה ממשית לסדר הציבורי וברמה של ודאות קרובה. כך גם נקבע בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה (21.566 - חירות הפגנה), כדלקמן:

"השיקולים במתן רשיון:

12 (ו): אין די בחשש שהפגנה תוביל להתפרעות של המשתתפים או לפגיעה ממשית בביטחון הציבור או בסדר הציבורי. כדי לסרב מתן רישיון יש צורך בידיעות או בנסיבות שיצביעו על סכנה ממשית להתפרעות או פגיעה כאמור. כגון ידיעות על הכנות של מארגני ההפגנה להפר את הסדר הציבורי..."

בעניין מבחן הודאות הקרובה ותחולתו על הגבלת חופש ההפגנה ראו גם :
בג"צ 148/79 סער ואח' נ' שר הפנים והמשטרה, פ"ד לד (2) 169. (להלן: עניין סער).
בג"צ 292/83 נאמני הר הבית נ' מפקד משטרת מרחב ירושלים, פ"ד לח (2) 449.
בג"צ 4712/96 סיעת מרצ ו-2 אח' נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד נ(2), 822.

29. עוד יוסף, כי אף אם תוכח קיומה של סכנה להפרת הסדר הציבורי ברמה של ודאות קרובה מטעם צדדים שלישיים, ולא כך בענין שלפנינו, אין משמעות הדבר כי יש לאסור על הקמת אוהל המחאה. ברגע שעולה החשש מהפרות סדר צפויות הרי שעל המשטרה, מתוקף תפקידה, להקצות את המשאבים הדרושים לקיום סדרי חיים והסדר הדמוקרטי. תפקידה של המשטרה הוא דווקא לשמור על זכותם של אותם מוחים ולהגן עליהם מפני אלו החפצים לחבל במהלך ההפגנה.

30. האוהל אינה במקום אשר ישבש את התנועה או את הסדר הציבור או להטיל סיכון ממשי על שלום הציבור.

31. העותרים אינם עושים דין לעצמם ואינם מנסים לעשות כן. העותרים פנו לפני כל מעש אל המשיבים וביקשו וקיבלו רישיון למעשיהם (למרות שהם לא חייבים לעשות כן בנסיבות העניין). המשיבים הם אלה אשר מנסים לשלול את זכויות העותרים בחוסר תום לב ושלא כדין.

32. העותרים יטענו, כי אין כל צידוק להעדיף את הזכות מנהל מקרקעי ישראל על-פני זכותם של העותרים להפגין, במיוחד כי בנסיבות הענין המדובר בשטח גדול, ריק ולא יגרם למנהל כל נזק באם יינתן לעותרים היתר להקים את אוהל המחאה לימים ספורים באזור. שיקול מכריע יינתן לעניין זה כשמדובר בקרקע שאינה נטועה, ועל חלק ממנה גרים תושבים אחרים.

33. העותרים יטענו כי שלילת זכותם להקים אוהל מחאה אינה כדין. הם יציינו כי הטענה שיש תלונה של מנהל מקרקעי ישראל הינה חסרת תום לב, והיא נועדה למנוע מהם את הזכות הבסיסית למחות כנגד מדיניות המנהל. בית המשפט הדגיש בעבר, כי אין לקבוע שמקומות או רחובות מסוימים אינם מתאימים למחאה בתור שכאלה והוסיף, כי מה שאסור היום יכול להיות מותר מחר ולהפך, כלשונו :

"אין חלקי מדינה בתור שכאלה אין לקיים בהם הפגנות. מזרח ירושלים אינו מקום, שבתור שכזה, אין לקיים בו תהלוכה. ההכרעה בדבר קיום הפגנה או הסירוב לקיימה היא לעולם צמודה למערכת נתונה של עובדות והערכות. מה שאסור היום עלול להיות מותר מחר ולהיפך".

בג"צ 5647/90 כהן נ' מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, פ"ד מה(1) 306, 308.

34. יחד עם זאת, היות ומדובר בזכות יסוד, הפסיקה קבעה שמתבקשת נכונות מקרב הציבור לשלם תמורת הגשמתה:

"מידה מסוימת של פגיעה בסדר הציבורי הוא מחיר שעלינו להיות מוכנים לשלמו כדי להגשים את הזכות להפגין".

בג"צ 4712/96 סיעת מר"צ ו-2 אח' נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד נ(2), 822, 830.

יפים הם לסיום ענין זה דבריה של כב' השופטת דורנר, לאמור:

"לזכות יסוד מעצם מהותה, יש מחיר חברתי. מקום שבו למימוש של אינטרס אין כל מחיר אין כל משמעות לעיגונו בזכות. ולא – כל-שכן בזכות יסוד חוקתית... במשטרנו הדמוקרטי, שבו מוכרת חירות הפרט כחירות יסוד, מוותרת החברה על מקצת מן ההגנה האפשרית על שלום הציבור"

דנ"פ 2316/95 מדינת ישראל נ' גנימאת, פ"ד מט (4), 589, 652.

על יסוד האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה, להוציא ביניים האוסר על המשיבים או מי מטעמם להרוס ו/או לסלק את אוהל המחאה, וצו על תנאי כאמור בראשית העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיבים להפוך אותו למוחלט.

מוראד אלסאנע, עו"ד
ב"כ העותרים

היום: 29 ינואר 2005